

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

IV. Quænam qualitates seu dispositiones requirantur in illis qui ad Ordines sunt promovendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Quod verò spectat ad ætatem, Conc. Trid. sess. 23. cap. 12. de refor. decrevit, *Ut nullus in posterum ad Subdiaconatum Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatum ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum ætatis sue annum promoveatur*: quod tamen intelligendum esse de annis inchoatis, constat tum ex Bulla Pii II. quæ refert Quaranta verbo, *Ordinatio*; tum ex communi Ecclesiæ praxi. Ad Episcopatum verò requiruntur juxta veteri antiqui dispositionem triginta annorum completi, ut habetur cap. *Cum in cunctis* de Ereptione. Ad Tonfuram denique, & minores Ordines nulla in Conc. Trid. certa præscribitur ætas, sed id Episcopi judicio relinquitur; dummodo nomen servetur constitutio Bonifacii VIII. cap. *Nullus*, de reperiendis Ordinibus in 6. ubi prohibitum est, ne Clericali Tonfura infanti, id est minori septem annis (ut explicatur glossa) conferatur, Certè ex dispositionibus illis quæ ad Clericatum, aut minores Ordines Concilium exigit, quibus agitur sect. seq. Satis aperte colligitur, secundum mentem Concilii requiri ætatem, non modò rationis, sed etiam paulò maturioris judicii capacem.

SECTIO IV.

Quenam qualitates, seu dispositiones requirantur in illis, qui ad Ordines sunt promovendi.

VT nihil nisi certum, & ab Ecclesia non modò probatum, aut prioribus sæculis usitatum; sed etiam tempore præsentis præscriptum, proindeque ab omnibus servandum proponamus, ipsius Conc. Trid. decreta paulò fusius, attexemus; ut ex iis attentè consideratis, ac perpensis, quivis intelligat, quæ sit Ecclesiæ mens, quod valeat per hoc Ordinationis sacræ negotio consilium.

Atque in primis quod spectat ad primam Tonsuram, sic de illa Conc. Sess. 23. cap. 4. de refor. loquitur; *Primam Tonsuram non initientur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperit, & fidei rudimenta edocti non fuerint; quiq; legere, & scribere nesciant; & de quibus probabilis conjectura non sit, eos non secularis iudicii fugiendi fraude, sed ut Deo fidelem cultum præstent, hoc vite genus elegerit*: quibus verbis quatuor dispositiones requirit in eo, qui Clericali militiæ cupit ascribi. Prima est, ut sacramentum Confirmationis jam receperit: quod quidem tam strictè præceptum esse docet Bonac. Disp. 8. de Ord. q. un. pu. 5. ut existimet, eum peccare mortaliter, qui Tonsura Clericali ante susceptum Confirmationis sacramentum initiatus fuerit. Secunda est, ut fidei rudimenta fuerit edoctus; id est, ut non modò catechismum memoriter didicerit (quod pueris familiare est) sed præsertim, ut ipsius doctrinæ Christianæ sensum perceperit; ita ut de præcipuis eius mysteriis interrogatus, aptè respondere possit. Tertia, ut legere ac scribere sciat. Quarta denique, ut non alicujus temporalis commodi causâ, sed solummodo, ut *Deo fidelem cultum præstet, hoc vite genus elegerit*: quæ verba maximè perpendi debent: illis siquidem declarat Ecclesia in eo, qui Tonsuram Clericalem suscepturus est, prærequiri, ut attentè consideret, quale sit illud vitæ Clericalis genus, quod amplecti cupit: neque aliena inductione, aut præcipitanter, sed spontè & præmissa matura deliberatione, adhibitoq; (quod maximè conducit) viri alicujus pii, & prudentis consilio illud eligat, non ullo humano respectu, neque beneficii alicujus captandi gratia, aut commodius vivendi spe, sed fidelis, & sinceri obsequii Deo præstandi causa unice ad id inductus; de quibus omnibus, & singulis ad primam Tonsuram initiandos seriò examinari debere, constituit S. Carolus Borromæus in Conc. 4. Mediolan. tit. de iis, quæ pertinent ad sacras Ordinationes.

De Minoribus autem Ordinibus Conc. Trid. ita edixit Sess. 23. cap. 11. de ref. *Minores Ordines iis, qui saltem linguam Latinam intelligant, per temporum interstitia (nisi aliud Episcopo expedire magis videretur) conferantur; ut eo accurratis,*

M 5

quan-

quantum sit hujus disciplina pondus, possint edoceri, ac in uno quoque munere, juxta præscriptum Episcopi se exerceant; id in ea, cui ascripti erunt, Ecclesia; nisi forte ex causa studiorum absint; atque ita de gradu in gradum ascendant; ut eis cum aetate vita meritum, & doctrina major accretur, quod & bonorum morum exemplum, & assiduum in Ecclesie ministerium, atque major erga Presbyteros, & superiores, Ordines reverentia, & crebrior, quam antea, corporis Christi Communio maximè comprobabunt. Quibus verbis sex præsertim dispositiones exigit in iis, qui ad minores Ordines promoventur. Prima est, ut saltem linguam Latinam intelligant. Secunda, ut accuratè edoceantur, quæ sit illorum Ordinum ratio, & quæ singulorum propriæ functiones. Tertia, ut alicui Ecclesie ascribantur, ibique in suscipiendi Ordinis munere iuxta Episcopi præscriptum se exerceant, antequam ad altiore gradum evehantur. Quarta, ut Presbyteris, aliisque superioribus Ecclesiasticis, & potius adhuc ratione ipsi Episcopo reverentiam, & observantiam debitam exhibeant. Quinta, ut modestia, & bonorum morum exemplo cæteris præfulgeant. Sexta denique, ut ad sacram corporis Christi Communionem frequenter accedant, adeoque, ut vitam ducant tanti sacramenti beneficii susceptione dignam. De quibus testimonium Parocho, & scholæ magistro habere debent, ut ab eodem Concilio præscribitur. Eiusd. sess. cap. 5.

Iam quod spectat ad Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum, Concilium in primis declarat Cap. 12. ad Ordines illos assumi debere. *Dignos duntaxat, & quorum probata vita senectus sit:* subiungit deinde cap. 13. Subdiaconos, & Diaconos Ordinandos esse habentes bonum testimonium, & in minoribus Ordinibus iam probatos, ac longioris, & iis, quæ ad Ordinem exercendum pertinent, instructioris, qui sperent, Deo auctore, se continere posse; Ecclesie, quibus ascribentur, inservient; sciantque maxime decere, si sabbatis diebus Dominicis, & solemnibus, cum altari ministraverint, aram communionem perceperint. Demum de Presbyteratu loquitur Cap. 14. *Qui piè & fideliter in ministeriis*

ad his se gesserint, & ad Presbyteratus Ordinem assumantur, bonum habeant testimonium: & hi sint, qui non modo in Diaconatu ad minus annum integrum, nisi ob Ecclesie utilitatem, ac necessitatem aliud Episcopo videretur, ministraverint; sed etiam ad populum docendum ea, quae scire omnibus necessarium est ad salutem, ac ad ministranda sacramenta, diligenti examine procedente, idonei comprobentur: atque ita pietate, ac castis moribus conspicui, ut praeclarum bonorum operum exemplum, & vitae monita ab eis possint expectari.

Ex qua Concilii doctrina intelligitur, sex praesertim dispositiones in illis requiri, qui ad sacros illos Ordines promoveri cupiunt. Prima est, ut probata fuerit, & exemplaris eorum vita, idque testimonio fide digno constet. Secunda, ut in susceptis ordinibus debite ministraverint, & in suscipiendis ministrare, ac inservire ex animo velint, praesertim in ea Ecclesia, cui vel ratione beneficii, quod obtinent, vel ex Episcopi praescripto fuerint ascripti. Tertia, ut erga sacram Eucharistiam impense affecti illius participationem frequenter, ac saltem diebus Dominicis, ac solemnibus expetiverint. Quarta, ut tales sint, qui Deo bene juvante perpetuam, & illibatam castitatem tam corporis, quam animi servare se posse sperent. Quinta, ut probe vaneant ea, quae ad susceptorum Ordinum functiones apte, ac debite exercendas pertinent, v.g. ceremonias, cantum Ecclesiasticum, officii divini recitandi ordinem, &c. Sexta denique, ut ea scientia polleant, ii praesertim, qui ad Presbyteratum promovendi sunt, quae ipsis sufficiat, tum ad sacramenta debite administranda, tum ad populum docendum ea, quae scire omnibus necessarium est ad salutem: unde manifestum est plerosque decipi, existimantes sufficere simpliciter (ut loquuntur) sacerdoti, qui neque curam animarum suscipere; neque divinum verbum praedicare, neque audiendis confessionibus, aut aliis sacramentis administrandis vacare intendit; si linguam Latinam utcumque intelligat, & ea quae ad Missam celebrandam officiumque divinum recitandum spectant, didicerit; cum tamen Consilium absolute nullos ad sacerdotium velit promoveri, nisi qui ad populum docendum ea, quae scire omnibus necessarium est

ad salutem, & administranda sacramenta idonei comprobentur. Esto enim, numquam velit sacerdos ille sacramentum ullum ministrare, aut fidei Christianæ rudimentum neminem imbuere, sicque non vereatur talentum per sacram Ordinationem acceptum in terram defodere, (de quo quid coram supremo iudice respondeat ipse videtur) certè variæ occasiones non infrequenter occurrere possunt, in quibus urgente aliqua necessitate, vel puerum, aut quemvis alium de præcipuis fidei mysteriis erudire, vel Baptismum infanti de vita periclitanti ministrare, aut absolutionem sacramentalem alicui subitanea ægritudine, aut alio repentino casu, in extremis vitæ constituto conferre tenebitur, quando nullus alius sacerdos ad vocari poterit: quid tunc ille doctrinæ fidei, & disciplinæ sacramentalis inscius, acturus est? in quas angustias redactum se deprehendet? quando dubius & anceps animi, fortassis absolutionem sacramentalem indigno, & indifposito sacro legè impertietur, vel denegabit ei, quem absolueri debet; sicque illum manifesto æternæ salutis amittenda periculo exponet.

Porrò de iis omnibus diligens examen ab Episcopo mittendum esse, decrevit Concilium; ne manus cito, minusque considerate aliis imponens, ipsorum peccata communicet. Hujus quidem examinis forma exactissima à S. Carolo Borromæo in praxim redacta videri potest in Conc. s. Mediol. ubi plurima reperientur, quæ suprâ relictis Concilii Trid. decretis majorem adhuc afferentia cern.

Suprà dictis dispositionibus ad sacros Ordines requisitis, addenda est adhuc una, quæ non aliis, quam ipsius Concilij verbis melius, aut efficacius exprimi potest: sic legitur Concilium. Sess. 22. cap. 2. de ref. *Cum non deceat, qui divino ministerio ascripti sunt, cum Ordinis dedecore, aut didum aliquem quæstum exercere, compertumque sit, complerisq; in locis ad sacros Ordines nullo ferè delectu admittis; qui variis artibus, ac fallaciis consingunt, se beneficiis Ecclesiasticis, aut etiam facultates idoneas obtinere: statuit sancta Synodus, ut* qui dicitur

deinceps Clericus secularis, quamvis aliàs sit idoneus moribus, scientia, & aetate, ad sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum beneficium Ecclesiasticum, quod sibi ad victum honestè sufficiat, pacificè possidere. Id verò beneficium resignare non possit, nisi facta mentione, quod ad illius beneficii titulum sit promotus, neque ea resignatio admittatur, nisi constitio, quod aliunde commodè vivere possit: & aliter facta resignatio nulla sit. Patrimonium verò, vel pensionem obtinentes ordinari posthac non possint, nisi illi, quos Episcopus iudicaverit assumendos pro necessitate, vel commoditate Ecclesiarum suarum; eo quoque prius perspecto, patrimonium illud, vel pensionem verè ab eis obtineri, taliaque esse, quæ eis ad vitam sustentandam satis sint; atque illa deinceps sine licentia Episcopi alienari, aut extinguì, vel remitti nullatenus possint; donec beneficium Ecclesiasticum sufficiens sint adepti; vel aliunde habeant, unde vivere possint: antiquorum canonum pœnas super his innovando. Ex hoc autem Concilij decreto colligi potest, quàm graviter peccent illi, qui ficto interdum, & ementito patrimonii titulo, se Ordinibus sacris ingerunt; aut stipulationes aliquas de retrocedendo titulo illo, aut fructibus eius nunquam exigendis, contra Concilij mentem faciunt, nec verentur Spiritui sancto mentiri: qui haud dubiè maledictionem pro benedictione expectare debent, ac meritò formidare, ne tam indigna, & sacrilega tanti Sacramenti susceptio ipsis in animæ perniciem æternamque ruinam vertatur.

SECTIO V.

Quinam sint hujus Sacramenti effectus.

DICENDVM 1. per dignam cujusque Ordinis majoris, vel minoris susceptionem conferri gratiam, tum sanctificantem (quod omnibus sacramentis comune est, ut ex antè dictis constat) tum specialem, & cuiusque Ordinis propriam; id est, ius quoddam ad accipienda specialia quædam auxilia, proportionata functionibus, & officiis uniuscui-